JANA SCHIKORRA

Malá knihovna srdcí

ROMÁN

přeložila Hana Chyzy

♡

© 2024 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Hana Chyzy, 2026
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7479-1 (pdf)

JANA SCHIKORRA

Malá knihovna srdcí

přeložila Hana Chyzy

Red

Život je pomíjivý.
Slovo je věčné.

Pro všechny, kteří milují,
milovali a budou milovat.

Kapitola 1

Byly dny, které se probouzely s příslibem něčeho hezkého. Dny, kdy se oblaka barvila do růžova a jemně ozubená kolečka času jako by se na chvíli zastavila.

Také sobotní ráno 13. července se zdálo být prosycené takovou čarokrásou. Alespoň tak to vnímala Katherine Madiganová, když vystrčila hlavu z okna své ložnice a nasála svěží letní vzduch.

Po horkém dusnu, které se mělo v následujících hodinách jako těžký závoj snést na město, nebylo zatím ani památky.

„Dobré ránko, Mnichove," zamumlala Katherine a široce zívla. Z okna svého bytu ve čtvrti Obersendling viděla, že navzdory brzké ranní hodině je venku hodně lidí a na ulici panuje čilý ruch. Někteří venčili svého psa, jiní si nesli z bodu A do bodu B tašku s logem některé z místních pekáren. Vlna veder, kterou meteorologové předpověděli už skoro před týdnem, pořád nikde, z čehož si Katherine odvodila, že se Mnichované snaží vyřídit různé záležitosti dřív, než k nim horko dorazí.

S povzdechem se odvrátila od dění na ulici, unaveně se odšourala do koupelny a potom ke skříni, z níž si vzala šaty dlouhé ke kolenům.

Rozhodla se, že si raději hned ráno, stejně jako ostatní tam venku, dojde do své oblíbené kavárny pro kousek jablečného koláče. Až se vrátí, uvelebí se na pohovce a přečte si nějakou

dobrou knížku. Později se ještě musí postarat o domácnost a pak už bude konečně večer, který stráví se svou nejlepší kamarádkou Lucou.

Nestávalo se často, že by Katherine dala přednost klidnému posezení před vírem nočního života ve velkoměstě. Obzvlášť když byla pozvaná na večírek oblíbeného módního návrháře, na nějž se chystala jít celá parta jejích nezadaných kamarádek, které podobné akce zbožňovaly.

Při pomyšlení na to se jí na zlomek sekundy zmocnilo špatné svědomí. Mathildě, Tatjaně a Isabelle totiž řekla, že potřebuje čas jenom pro sebe, aby si po náročném týdnu v práci odpočinula. S tím náročným týdnem to možná pravda byla, ostatně práce v redakci ji v poslední době opravdu vyčerpávala. Přesto se její výmluva netýkala zdaleka jen práce.

Přestože Katherine svůj pestrý život v metropoli milovala, mívala občas pocit, že jí něco podstatného chybí… Něco, co jí nedokázaly dát ani hlasitá hudba, ani vychlazené šampaňské, a koneckonců ani úspěch v zaměstnání.

V poslední době se tento pocit ozýval stále častěji. S přicházejícím večerem naplnila sametově modrá obloha nad Mnichovem její srdce nedefinovatelným steskem, který Katherine s oblibou přehlížela a snažila se ho od sebe zahnat co nejdál.

Ovšem dnes pro jednou neměla chuť svou touhu umlčet. Chtěla se o ni podělit s Lucou.

Vnitřní klid, který její nejlepší kamarádka vyzařovala, byl pro Katherine doslova balzámem na duši a přesně tím, co její neklidná mysl v tuto chvíli potřebovala – nejlépe s datlovým dipem a domácím chlebem s jalapeño papričkami, které Luca uměla tak skvěle připravit.

Klepnutím na displej probudila svůj chytrý telefon k životu, vytočila kamarádčino číslo a zapnula reproduktor. Nacvičeným pohybem odhodila telefon na postel, se zkříženýma nohama se posadila před velké zrcadlo a začala si rozčesávat

pramínky vlasů, které si předtím vytřela ručníkem téměř dosucha.

Po šestém zazvonění se z druhého konce linky konečně ozvalo ospalé „Ahoj".

Katherine se usmála. Ačkoliv to byla v jejich přátelství ona, kdo často ponocoval, roli spáče, který se občas válel v posteli až do oběda, si přisvojila Luca.

„Ahoj Lu. Promiň, že jsem tě vzbudila. Co bys řekla na menší změnu plánu – místo pizzy chleba s datlovým dipem? Já se postarám o víno a najdu nám nějaký film s nadprůměrným hodnocením. Však víš, abychom si vynahradily ten minulý debakl s Netflixem."

Luca něco nesrozumitelně zabručela. A dál už bylo slyšet jen šustění, nejspíš deky, kterou odhrnula stranou.

„Co prosím?" zeptala se Katherine pobaveně.

„Bože, Kate, je hrozně brzy," zasténala Luca rozmrzele. „Musela jsem teď kvůli tobě vyjít z ložnice, protože Adrian ještě spí. Z Innsbrucku jsme vyjeli až po půlnoci. Jeho rodiče trvali na tom, abychom zůstali."

Luca vedla ve svých šestadvaceti letech život, který Katherininy kamarádky s oblibou nálepkovaly výrazy jako „děsně nudný" a „na prd". Zato Katherine se často přistihla při myšlence, že své kamarádce její údajně nudný život vlastně závidí. Luca – její kamarádka z dětství – totiž byla už pět let šťastně zadaná a s přítelem se měli příští léto brát.

„Ach ano, máš pravdu, Adrianův otec měl narozeniny. A oslavili jste to alespoň hezky?"

„Jo, všichni ostatní slavili," zívla si Luca. V pozadí bylo slyšet bublání kávovaru. „Já jsem ten večer řídila a měla tu čest sledovat všechny pozvané, jak jsou s každou další skleničkou vtipnější a vtipnější. Fakt skvělá zábava."

„No bezva," usmála se Katherine, „pak je s oslavou dneska řada na tobě."

„Jo, jasně. Ale nejdřív musím vyrovnat svůj kofeinový deficit."

„Tak hodně zdaru. Budu s tebou teda dneska večer počítat – a taky s dipem a chlebíkem."

„Jojo. Stejně jsem čekala, že nakonec nějakou pizzu necháš plavat."

„Znáš mě až moc dobře," usmála se Katherine.

„Já vím. V tom jsem nejlepší. Uvidíme se později, Kate."

„Tak zatím, Lu."

O půl hodiny později stoupala Katherine do schodů, v jedné ruce jablečný koláč, v druhé kelímek s kávou a k hrudi si tiskla překvapivě bohatý obsah své poštovní schránky.

Sotva vstoupila do bytu, vyklouzl z hromady časopisů dopis a s lehkostí dopadl na podlahu. Katherine se rozmrzele sehnula, aby šedou obálku zvedla. Přitom si na koberec krémové barvy vylila trochu kávy. Užuž se chystala naštvaně zabručet, když si všimla odesílatele dopisu: Dublinský soud pro řízení o pozůstalosti.

Katherine vyschlo v krku a v hlavě jí zlověstně zaduněly tamtamy.

Soud pro řízení o pozůstalosti. To nevěstí nic dobrého. Katherine přešla s nepřítomným pohledem v očích k příborníku na konci chodby, odložila kávu, koláč i zbylou poštu a se zatajeným dechem se vrátila k obálce ležící na podlaze.

Z okruhu své rodiny a přátel znala jen jediného člověka, který žil v Irsku. Člověka, který pro ni byl kdysi tím nejdůležitějším na světě a s nímž už dlouhá léta nemluvila.

Katherine se shýbla pro dopis. Nejraději by ho neotevřený uložila do zásuvky svého sekretáře a zapomněla na něj.

Nakonec však nehty rozlomila pečeť na obálce, vytáhla z ní dopis a rozbalila ho.

Neochotně sklopila oči k řádkům a začala číst:

Dublin, 19.07.2019
Soud pro řízení o pozůstalosti
15/24 Phoenix Street North
Smithfield, Dublin 7
D07 X028
Tel.: +3531747054

Vážená slečno Madiganová,

s velkou lítostí Vám oznamuji, že dne 7. června 2019 zemřela Vaše teta, slečna Fiona Madiganová. Dále bych Vás rád informoval o tom, že slečna Fiona Madiganová na Vás myslela ve své závěti, v níž Vám odkazuje svůj dům (Smithrd. 32, Howth, Dublin, Irsko). Prosím Vás, abyste mě při nejbližší příležitosti kontaktovala na uvedeném telefonním čísle a domluvila si se mnou schůzku týkající se převodu nemovitosti.

S pozdravem
Ainsley Walsh

Katherine se zatočila hlava a musela se opřít o stěnu. Jako omráčená zírala na papír ve svých rukou a nedokázala pojmout jeho obsah.

Působil prázdným, nicneříkajícím dojmem. Jako hromada obyčejných, neškodných písmen.

Ale pak, zcela nečekaně, jako by se písmena proměnila zpátky ve smysluplná slova, která zasáhla Katherine jako rána z čistého nebe: Fiona zemřela.

Na povrch jejího vědomí začaly jeden po druhém nesměle vyplouvat obrazy minulosti, před níž tak dlouho zavírala oči i své srdce.

Složila dopis a zasunula ho zpět do obálky. Jen tak nerozhodně a bez hnutí tam stála a nevěděla, co má dělat.

Celá situace jí připadala absurdní. Fionina smrt, dům v Irsku… Proč by měla teta zrovna ji jmenovat svou dědičkou? Po všem, co se stalo?

Katherine si zoufale povzdechla.

Osud jí právě uštědřil takovou facku, že jí otisk jeho ruky na tváři ještě nějakou dobu zůstane.

Kapitola 2

„Můžu ti dolít?“ slyšela Katherine jakoby odněkud z dálky Lucin uklidňující hlas. Místo odpovědi přisunula sklenici s džusem směrem k ní a otupělým pohledem sledovala, jak ji kamarádka plní žlutočervenou tekutinou.

„Díky,“ zamumlala Katherine a pokusila se usmát. Srdce jí neklidně poskočilo, když pohledem znovu sklouzla na dopis ležící na stole vedle Lucy. Její kamarádka na tuto překvapivou zprávu dosud nijak nezareagovala. Katherine se pořádně napila, odkašlala si a vyzývavě se na Lucu podívala.

Poté, co se vzpamatovala, zavolala své kamarádce a požádala ji, aby se vykašlala na chleba a dip a co nejdřív se za ní zastavila. Sotva se Luca o hodinu později objevila u jejích dveří, vtiskla jí Katherine do ruky dopis od soudu.

Luca, rozvážná jako vždy, si od ní psaní vzala a šla s ním do obývacího pokoje, kde si ho v klidu přečetla. Pak přinesla z kuchyně dvě skleničky a z kabelky vytáhla balení višňovo-banánového džusu, jehož ovocná chuť přišla Katherine víc než vhod. Jako malé holky tento džus doslova zbožňovaly a často si hrávaly na to, že si připíjejí opojným karibským koktejlem. Obzvlášť tehdy, když měla některá z nich starosti. Katherine toto milé gesto její kamarádky dojalo.

„Tak co na to říkáš?“ zeptala se nervózně. Obvykle jí nevadilo, že se Luca čas od času nad něčím zamyslí a v duchu

pečlivě analyzuje každou svou myšlenku, než ji vysloví. Dnes však Katherine trpělivá nebyla.

„To s tvou tetou mě mrzí," řekla nakonec Luca. „Moc."

Katherine pomalu přikývla a do očí jí vhrkly slzy. Nechtěla brečet, vždyť to až doteď zvládla bez pláče. Vzdorovitě si hřbetem ruky otřela tváře.

„Mě taky. Navzdory všemu, co se stalo. Nebo – ne – právě kvůli tomu. Ani jsem se nepokusila ji jakkoliv kontaktovat, abychom si všechno vyříkaly. Ale tam uvnitř jsem vždycky věděla, že ta možnost tu je. Teda až doteď… je to divný pocit."

Třináct let. Už je to dlouhých třináct let, co Katherine svou tetu naposledy viděla a mluvila s ní. Kolikrát si od té doby pohrávala s myšlenkou porušit slib, který dala své matce, a znovu se s tetou spojit. Přesto to nikdy neudělala.

„Zlatíčko, to ti věřím. Cítila bych se stejně," podívala se na ni Luca soucitně.

Katherine spolkla hořkou pachuť slz, několikrát zamrkala a s námahou se pousmála.

Jednou z mnoha věcí, kterých si na své nejlepší kamarádce vážila, byla skutečnost, že se Luca vyhýbala otřepaným frázím jako „Nic si nevyčítej", „Není to tvoje vina" nebo „Hlavu vzhůru, všechno bude zase fajn". Prostě jenom naslouchala a dokázala se vžít do situace toho, komu právě bylo zle – což neuměl každý.

Katherine se zhluboka nadechla a znovu upila ze své sklenice.

„Co říkáš na to dědictví? To je přece šílené, ne?"

„Opravdu si to myslíš?" odpověděla Luca otázkou. „Dřív jsi pro ni hodně znamenala, Kate. A podle toho, co jsi mi vyprávěla, neměla Fiona žádné děti. Komu jinému by tedy měla své dědictví odkázat?"

„Třeba mojí mámě," zamumlala Katherine, i když sama dobře věděla, že to je nesmysl. Mary – tak ji Katherine během

svého dospívání často oslovovala, když se na svou matku zlobila – byla ta, která se rozkmotřila se svou sestrou a zakázala své tehdy třináctileté dceři jakýkoliv kontakt s tetou, čímž Katherine od její tety nadobro oddělila. Fiona zřejmě tušila, že by Mary zůstala raději bez prostředků a bez domova, než aby žila pod jednou střechou se svou sestrou.

„Vidím, že sama chápeš, že je hloupost, co říkáš," povytáhla Luca obočí.

„Hm, možná."

„Víš," řekla Luca a naléhavě se podívala svýma modrýma očima na Katherine, „existuje přece takové to rčení, kterým jsi mně vždycky lezla na nervy, a sice ‚Když se jedny dveře zavřou, jiné se otevřou'. Dveře k Fioně se ti možná zavřely. Ale tím, že ti přenechala svůj dům, ti otevřela jiné – takové, které vedou pryč z Mnichova. Co když ti právě toto přála?"

„Pff, a co když nechci pryč z Mnichova?" opáčila Katherine pohotově a hned se na sebe kvůli svému kousavému tónu zlobila. Luca se totiž trefila do černého. Touha po tom jednom určitém pocitu, který jí velkoměsto nedokázalo dát, o sobě v ten moment dala vědět lehkým píchnutím na hrudi.

Luca odvrátila od Katherine pohled a rozpačitě se zadívala do své sklenice. „No… abych byla upřímná," tváře jí lehce zčervenaly, „já jsem si stejně nikdy nedokázala představit, že bys tady zůstala."

„Myslíš jako v bytě větším než dvacet metrů čtverečních?" pronesla Katherine už zase nabroušeně. Zatraceně. „Promiň, Lu. Dost mě to vzalo."

„To je v pohodě. Chápu tě. A rozhodně ti nechci nijak ublížit. Jen jsem měla vždycky dojem, že ti tu něco chybí. Nic materiálního – dotáhla jsi to tak daleko, Katie. Studium zakončené na výbornou, máš skvělou práci a tenhle nádherný byt. Ale někdy mám pocit, že před něčím utíkáš. Uchyluješ se k tomuhle bláznivému životu plnému večírků a uzavíráš své

srdce před tím, co opravdu chceš. Možná ti Fiona přenechala svůj dům proto, že nikdy nepoznala Katherine, v jakou ses za posledních pár let proměnila. Možná si ve vzpomínkách uchovala tu malou holku, kterou jsi dřív bývala. Holku, která snila o svobodě a životě u moře, o němž jsi mi kdysi vyprávěla."

Katherine, v jakou ses za posledních pár let proměnila. Věděla, že ji Luca svými slovy nijak neodsuzuje, přesto se cítila dotčená.

Bylo pro ni těžké přiznat si, že kdysi opravdu mívala jinou představu o své budoucnosti. I když vyrůstala v poměrně chudých podmínkách, nikdy se neodvážila snít o luxusních bytech či drahém oblečení. Mnohem raději trávila čas s Fionou daleko od tepajícího srdce velkoměsta, kde spolu obě s nadšením fantazírovaly o nejrůznějších dobrodružstvích.

Teprve poté, co se Fiona odstěhovala a jejich kontakt o něco později kvůli Maryinu zákazu utichl, začala se uchylovat do jiných světů.

„Ráda bych věděla, na co zemřela," řekla Katherine – jednak proto, že ji tato otázka strašila v hlavě od chvíle, kdy si dopis přečetla, a pak také proto, že chtěla za každou cenu změnit téma. Nerada mluvila o té části minulosti, o níž měla Luca jen povrchní tušení. „Jestli byla nemocná, nebo jestli měla nehodu. Vždyť byla ve svých padesáti letech ještě mladá, nemyslíš?"

„Možná ti o tom něco řekne ten soud. Zavoláš jim v pondělí?"

„Asi budu muset. Ach bože," zabořila Katherine obličej do dlaní. „Především si musím nejdřív promluvit s mámou. Měla jsem jí zavolat hned, jak jsem si ten dopis přečetla, ale tak nějak…," nedořekla. Byla si však jistá, že jí Luca rozumí. Její kamarádka znala dobře Mary Madiganovou, Katherininu matku. Nebylo žádným tajemstvím, že tato žena narozená v Irsku měla poměrně komplikovanou povahu a že se rozešla se svou sestrou, aby zachránila svou vlastní malou rodinu.

Katherine znovu zaplavila vlna vzpomínek. Viděla Fionu s Mary, dvě docela odlišné ženy, jak se, zavěšené jedna do druhé, procházejí Luitpoldovým parkem. Vypadaly jako den a noc – Mary s tmavými vlasy a vážnou tváří, Fiona s blonďatými kadeřemi a zářivým úsměvem.

Svými povahami byly stejně rozdílné jako svým vzhledem. Zatímco Mary vychovávala Katherine přísně, Fiona byla vždy nespoutaná, troufalá a bezstarostná. Kdykoliv se objevila u Madiganových, naplnila dům hlasitým smíchem a způsobila takový chaos, až Mary hubovala, že její sestra snad nikdy nedospěje.

Čím byla Katherine starší, tím jasněji viděla a lépe chápala příčinu rozdílnosti obou sester. Bylo to tím, jak obě vyrůstaly: Katherinini prarodiče přišli do Mnichova z irské provincie Cloyne s tehdy desetiletou Mary, aby své dceři zajistili lepší život.

O něco později se narodila Fiona. Zatímco pro Mary bylo obtížné zvyknout si na nový jazyk i na cizí prostředí, její sestra to měla mnohem jednodušší. Fiona, na papíře i srdcem Mnichovanka, si ve škole vedla dobře a začala studovat obor učitelství. Mary se naopak vdala a po narození Katherine pracovala jako uklízečka, aby přispěla na nájem, protože plat jejího manžela-řemeslníka nebyl nijak vysoký.

„Co myslíš, jak bude Mary reagovat na Fioninu smrt?“ zeptala se Luca opatrně.

„Netuším. I když to zní drsně, nevím, jestli se tím pro mámu něco změní.“

„Hmm. A co ty? Mění se tím něco pro tebe? Samozřejmě nehledě na to, že je to pro tebe šok.“

Katherine se zamyslela, ale odpověď v sobě nenašla.

„Ani to netuším,“ řekla upřímně.

Fiona, která nikdy neměla vlastní děti, byla pro Katherine dlouhou dobu něco jako její nejlepší kamarádka. Chodívaly

spolu na zmrzlinu, na procházky, sledovaly filmy a seriály a pochutnávaly si při tom na pizze, kterou si samy upekly. Krátce po Katherininých třináctých narozeninách si Fiona, která jako učitelka netrpěla nedostatkem peněz, splnila svůj sen a koupila si malý dům v irské pobřežní vesnici Howth – na místě, jež náhodou poznala a zamilovala si během svého pobytu v Dublinu.

S Katherine zůstala v kontaktu i poté, co se přestěhovala. A jejich pravidelné každotýdenní setkávání nahradily nekonečné telefonáty.

O několik měsíců později pozvala Fiona svou neteř k sobě na zimní prázdniny. Katherine se tehdy prosince nemohla dočkat, ale z plánované dovolené nakonec nic nebylo.

Když Katherine přišla poslední školní den před prázdninami domů, našla matku v kuchyni, jak sedí u stolu a pláče.

Mary Madiganová, která své emoce obvykle dokázala téměř dokonale ovládnout, působila na Katherine se svými uslzenými tvářemi a třesoucími se rty cize. Beze slova dovolila své dceři, aby ji objala, a teprve o několik hodin později jí oznámila, že Katherinin otec Gunnar opustil rodinu.

Jedním dechem vyprávěla Katherine o Gunnarových opakovaných cestách do Howthu. Že si na Fionu myslel už dávno a vždy jí vskrytu duše dával přednost před ní samotnou. Vztah mezi ní a Fionou se zhoršoval, sestry se stále častěji po telefonu hádaly, až spolu nakonec přestaly komunikovat úplně. Tehdy Mary nabyla přesvědčení, že si Gunnar s Fionou začal románek.

A přestože Fiona ani Katherinin otec tuto verzi událostí nikdy nepotvrdili, všechno nasvědčovalo tomu, že Maryiny domněnky byly oprávněné.

Fiona se chovala divně. Na Maryino obviňování reagovala mlčením a vyjádřila se k tomu až po několika dnech. Nejprve všechno vehementně popírala, pak přerušila s Mnichovem

veškerý kontakt a beze slova vyhověla sestřině požadavku, aby dala jí i její rodině pokoj. Mary zároveň nařídila Katherine, aby své tetě přestala volat.

Gunnar, který po dramatickém rozchodu s Mary i nadále, třebaže nepravidelně, docházel za svou dcerou, nakonec s návštěvami přestal, protože každá z nich skončila nepříjemnou hádkou s Mary.

Kontakt se omezil na občasné telefonáty a přání k narozeninám. Když měla Katherine krátce před maturitou, přišel Gunnar při autonehodě o život.

Mary se sice změnila už v době, kdy se obě sestry rozkmotřily a kdy se následně rozešla s Gunnarem – uzavřela se do sebe –, ale Gunnarova smrt jí vzala i poslední zbytky sil. A zmocnilo se jí takové vyčerpání, proti němuž nepomohly ani spánek, ani jiné zdroje odpočinku.

Také Katherine se zhroutil svět, vždyť ztratila nejen otce, ale i dalšího důležitého člověka, k němuž chovala důvěru, Fionu. Matčina bolest se v jejím životě rozprostřela natolik, že Katherine jen stěží nacházela prostor pro své vlastní pocity.

„Hej, to je v pohodě, Katy," utěšovala ji Luca. Naklonila se dopředu a lehce poplácala Katherine po ruce. „Je toho naráz moc, já vím. Ale to se spraví, věř mi."

Katherine si vůbec neuvědomila, že se mezitím rozbrečela.

Už zase. Rozrušeně si volnou rukou otřela slzu z koutku oka, ale hned nato se objevila další.

„Ach jo, to je tím, když se člověk vrtá příliš hluboko v minulosti, že jo?"

„Hmm, máš pravdu, někdy to tak je," usmála se smutně Luca.

Pak obě chvíli mlčely.

„Běž za ní, Kate," řekla nakonec Luca.

„Za kým?"

„No za svou mámou přece. Čím déle to budeš odkládat, tím těžší bude si s ní o všem promluvit."

„Takže se teď na ten film nepodíváme?" zeptala se Katherine otupěle. Nejraději by se vyhnula všemu, co v ní Fionina smrt probudila.

„Navrhuju přeložit to na dnešní večer. Myslím, že nebude na škodu, aby sis předem vyjasnila to, co je třeba. Stejně se rozhovoru s mámou ohledně toho dědictví nevyhneš."

Katherine si nahlas povzdechla. „Víš, co na tobě nesnáším, Lu?" usmála se a vzápětí vzlykla.

„Copak?"

„Že máš, zatraceně, vždycky pravdu."

Kapitola 3

Katherine vlály vlasy, když spěchala po Limburské ulici. Byla tak nervózní, až skoro běžela, přičemž jí vzhledem ke stávajícím horkým teplotám nemilosrdně vyvstával pot na čele.

Zhluboka se nadechla, ale těžký vzduch rozpáleného velkoměsta jí nepřinesl žádnou úlevu.

Z láhve, kterou jí při odchodu z bytu strčila Luca do ruky, se napila vody.

Ovšem kamarádčinu nabídku, že ji doprovodí až k Maryinu domu a počká na ni venku, Katherine s vděčností odmítla. Pýcha jí často bránila v tom, aby od někoho přijala pomoc. Navíc chtěla dnes Lucu uchránit před rozhovorem, který rozhodně nebude nijak veselý a při troše smůly by mohl skončit i hádkou.

Kamarádka jí tedy navrhla, že si mezitím ve městě něco vyřídí a vrátí se, jakmile se Katherine, která měla z nadcházejícího setkání strach jako malá holka z bubáků ve tmě, s mámou rozloučí.

Usilovně se snažila nevnímat své negativní pocity a soustředit se na společný večer s Lucou, ale moc se jí to nedařilo. Dobře si uvědomovala, že obsah dopisu, který si zastrčila do tašky, její mámu raní.

No tak, povzbuzovala se, co dalšího by tě po dnešním ránu mohlo ještě vyvést z míry?

S roztřesenýma nohama se Katherine zastavila před panelákem, za jehož špinavou fasádou strávila osmnáct let svého života. Prstem nekonečně dlouho kroužila nad jménem *Madiganová* a zdráhala se zazvonit. Nakonec zvonek neochotně stiskla.

Katherine by dokázala své návštěvy u matky za poslední dobu spočítat na prstech jedné ruky. Od té doby, co odešla studovat na univerzitu, se Limburské ulici důsledně vyhýbala a místo toho pozvala tu a tam na víkend matku k sobě.

Nedá se říct, že by Katherine měla špatné dětství. Rodiče jí nikdy nedali pocítit, že žijí na pokraji chudoby. Netrpěla hladem ani nemusela v zimě mrznout a dostalo se jí i dobrého vzdělání.

Ale po rozchodu rodičů a přerušení kontaktu s Fionou se rodný byt stal místem, jemuž chybělo teplo. Místem, v němž její matka plakala tak často, až Katherine v určitém okamžiku nabyla dojmu, že se jejich role matky a dcery prohodily.

Od té doby to byla *ona*, kdo brával Mary do náruče, aby ji utěšil, a kdo pro obě vařil. A i když Katherine věděla, že její matka se stejně tak ráda starala o ni, stávalo se to zřídka. Mary byla čím dál tím unavenější, čím dál tím… menší. Po určité době si Katherine dokázala spojit byt už jen s matčinou ztrhanou tváří a tmavými kruhy pod očima.

Z chodby se ozvaly pomalé, šouravé kroky a vytrhly ji ze zamyšlení. Katherine si dělala o matčino zdraví velké starosti, protože Mary měla už nějakou dobu problémy s chůzí a z bytu vycházela, jen když šla k lékaři. Na vině bylo její pochroumané, nesprávně léčené koleno, jehož stav rozpoznali lékaři až příliš pozdě. Katherine matce několikrát nabídla, že jí bude chodit nakupovat, ale Mary požádala o pomoc raději sousedy, aby nebyla své pracovně velmi vytížené dceři na obtíž.

„Haló?“ ozvalo se zpoza pootevřených dveří.

„To jsem já, mami. Katherine.“

Mary otevřela dveře a unavenýma očima si dceru prohlížela.

Nevypadá dobře, pomyslela si Katherine, je neuvěřitelně vyčerpaná a strašně hubená. Naposledy viděla matku několik dní po operaci kolene, kdy působila navzdory dlouhému pobytu v nemocnici poměrně vitálním dojmem. Od té doby si spolu pravidelně telefonovaly, ale nikdy se nesetkaly. Kdykoliv ji chtěla navštívit a pomoct jí, vymluvila se Mary, že se chce nejdřív dát pořádně do kupy, aby si Katherine nedělala zbytečné starosti. Ale teď, když uviděla matčinu propadlou tvář, cítila se provinile.

Měla jsem trvat na tom, že jí pomůžu, pomyslela si Katherine.

„Pojď dál," řekla matka silným irským přízvukem, kterého se nikdy nevzdala, přestože v Německu žila už skoro padesát let. Ne že by toho nebyla schopná, ale, jak se jednou svěřila Katherine, vyjadřovala svým přízvukem úctu své staré vlasti. Za ta léta a desetiletí se její přízvuk pro ni stal zvykem.

Katherine vstoupila dovnitř. Když se dveře za ní zavřely, zrychlil se jí tep. Následovala matku do neskutečně malého obývacího pokoje.

„Posaď se," řekla Mary téměř šeptem.

Katherine přešla k ošoupané červené pohovce, jejímu kdysi nejoblíbenějšímu místu v celém bytě. Mary se postavila naproti ní, za staré křeslo z knihovny, které před lety koupila na bleším trhu. Udýchaně se opřela rukama o opěradlo a pomalu se vydýchávala.

Katherine se nostalgicky rozhlížela po místnosti. Nic se tady nezměnilo. Zub času jako by se malému dvouapůlpokojovému bytu umanutě vyhýbal. Každý kus nábytku stál na svém původním místě, zátiší s košíkem ovoce nad menší komodou viselo pořád ještě šikmo. Vzduch byl prosycen cigaretovým kouřem a polévkou *mulligatawny*.

„Nechceš se posadit, mami?“ zeptala se Katherine opatrně.

„Pro mě je lepší stát. Až příliš často sedím. Dáš si něco k pití? Třeba čaj?“

„Ne, díky. Na čaj se mi zdá být moc horko.“

Mary přikývla. „Ano… ano, dneska obzvlášť.“

Katherine si nervózně pohrávala se zapínáním své tašky. Nepřišla si sem povídat o počasí, a přesto by zrovna v tomto rozhovoru nejraději pokračovala. Místo toho si odkašlala, napřímila ramena a spustila: „Jak… se máš, mami?“

„Jak bych se měla mít? Dobře.“

Katherine si rezignovaně povzdechla. „A co… chci říct, určitě už jsi slyšela, že…,“ snažila se najít ta správná slova.

„Přišla sis se mnou promluvit o smrti své tety,“ pomohla jí Mary. Řekla to klidně, skoro suše. Jako by teta její dcery nebyla současně její jedinou sestrou. Mary doklopýtala k parapetu, vylovila z krabičky, kterou na něm měla položenou, cigaretu a zapálila si.

Ke stropu se vznesl modravý, nepříjemně páchnoucí kouř.

Katherine se rozkašlala.

„Taky ses to dozvěděla teprve dneska ráno?“ zeptala se stísněně.

„Ano,“ řekla Mary a zhluboka potáhla z cigarety. „Přišel dopis od soudu.“

„Ona ti něco odkázala?“

„Jo, peníze. Jak jinak,“ zasmála se Mary smutně. „Měla přece vědět, že bych si od ní nevzala ani cent.“

Vzhledem k tomu, že Mary odmítla i finanční podporu pro své vlastní dítě, nepřekvapilo Katherine ani to, že stejně hodlá naložit i se svým dědictvím. Zvláště když člověk vzal v úvahu celý příběh, který jejímu rozhodnutí předcházel. Přesto Katherine pocítila úlevu, že Fiona zmínila v závěti i svou sestru.

„Je hrozné, že zemřela tak mladá,“ řekla, aniž by reagovala na matčin komentář.

Mary jen pokrčila rameny, ale pod její maskou lhostejnosti se mihl náznak bolesti. „Ano," řekla nakonec. „Ano, je to hrozné. Ale stejně… svou sestru jsem ztratila už před mnoha lety, Katherine. Možná proto teď necítím to, co by sis ode mě přála." Zadusila cigaretu a postavila se zpátky za křeslo. „Jsou věci, které se nedají odpustit," dodala. „A ani smrt na tom nic nezmění."

Bezcitnost, s jakou matka svá slova pronesla, Katherine zabolela. Ano, přemítala, existují činy a události, které člověka raní tak hluboce, že se ze své bolesti nikdy pořádně nevzpamatuje. A Fionin poměr s Gunnarem, o jehož existenci byla její matka tak pevně přesvědčena, zrovna k takovým událostem patřil.

Ale na druhou stranu…

„Už nikdy si nebudeme moct vyslechnout její verzi celého příběhu, mami. Možná jsme jí měly dát ještě jednu šanci, aby nám všechno vysvětlila."

„Katherine, já jsem se tehdy rozhodla. A ty ses zřejmě rozhodla také. Máš u mě velké plus za to, že jsi tehdy respektovala můj zákaz. Ale pak přišla doba, kdy ses odsud odstěhovala. Když jsi dospěla, neměla jsem už právo ti do tvých záležitostí mluvit. Takže, kolikrát ses od té doby pokusila se s Fionou spojit?"

Katherine pocítila nepříjemný tlak na hrudi. Její matka měla pravdu. Tak často si pohrávala s myšlenkou vyhledat Fionu – na facebooku, instagramu nebo jiných platformách, aby se podívala, jak teď vypadá, a udělala si alespoň malou představu o jejím životě –, a přesto se nikdy nedostala dál než k napsání písmene F do vyhledávací lišty. Ani dopis jí nikdy nenapsala.

Strach, stud, hněv – všechny tyto emoce, příliš intenzivní na to, aby je překonala, jí bránily navázat s tetou kontakt.

Katherine pomalu přikývla. Ruce se jí roztřásly tak silně, že je musela vsunout mezi kolena a pevně je sevřít. Měla pocit,

jako by slyšela mluvit samu sebe cizím hlasem odněkud z velké dálky.

„Jo, a taky jsem po ní něco zdědila."

Mary ironicky vyprskla: „No, to se dalo čekat. A co ti moje milovaná sestra odkázala?"

„Svůj dům. Odkázala mi svůj dům."

Maryina tvář smrtelně zbledla. Prsty, kterými napjatě svírala opěradlo křesla, se zaryly hluboko do látky.

„Tak svůj dům…," zopakovala zastřeným hlasem. „Dům, v němž se setkávala s tvým otcem."

Katherine nevěděla, co na to říct.

„Aby tě vykořenila," pokračovala Mary. „Připoutala si tě k sobě. Ona tě nezná. Neví, že bys z Mnichova nikdy neodešla."

Rozhodnost, s jakou matka svá slova pronesla, probudila v Katherine odpor. Nikdy se matce nezmínila o touze, která ji už nějakou dobu pronásledovala a lákala ji odejít někam daleko. Jak tedy mohla Mary vědět, jestli chce Katherine zůstat, nebo ne?

„Mami, nikdo se mě nesnaží *vykořenit*. Nehledě na to, že Irsko je i pro mě kouskem domova."

Její matka jen mlčky zavrtěla hlavou.

„Poletím do Howthu a ten dům si prohlídnu," řekla Katherine ke svému vlastnímu úžasu. Ještě před chvílí neměla ani tušení o tom, jak se nakonec rozhodne. Ale teď jako by jí její intuice ukázala směr, kterým se má vydat.

„Mohla bys letět se mnou," dodala, i když už předem věděla, že je její snaha beznadějná. Mary by nikdy ani špičkou boty nevkročila na místo, kde kvůli sestře přišla o manžela. A velmi pravděpodobně byla přesvědčená o tom, že i Katherine se na to kvůli otcovu odchodu dívá stejně.

„Mami?" zeptala se tiše, když matka neodpovídala.

„Prosím, odejdi," zašeptala Mary.

„Poslyš, to není –"

„Prosím, Katherine. Chci teď být sama."

Zdálo se, že se její matka každou chvíli sesype. Katherine připadalo téměř barbarské nechat někoho v takovém stavu o samotě, ale věděla, že by se Mary stejně z jejího, byť dobře míněného objetí vykroutila.

Beze slova popadla kabelku, a aniž by se naposledy otočila, odešla.

Kapitola 4

Zbytek víkendu se neskutečně vlekl. Katherine měla pocit, jako by se návštěvou u matky probudila nějaká neviditelná síla, kvůli níž se vteřiny protáhly na nekonečně dlouhé hodiny.

Luca se jí co nejlépe snažila pomoct. V neděli s ní zůstala až do pozdního večera a neúnavně ji povzbuzovala v jejím rozhodnutí odletět do Howthu.

„Nemáš co ztratit," říkala, „naopak. Radši si co nejrychleji zarezervuj letenku, aby sis to náhodou nerozmyslela."

Kamarádčino nezlomné přesvědčení, že cesta do pobřežní vesnice Katherine jenom prospěje, v ní utišilo pochybnosti a dodalo jí sílu zařídit ohledně své cesty vše, co bylo třeba.

V pondělí ráno vytočila číslo správce pozůstalosti, které bylo uvedeno v dopise.

Katherine žasla nad věcností, s jakou s ním v telefonu ohledně svého dědictví hovořila. Pan Walsh, jehož kancelář se nacházela v Dublinu, navrhl, aby se sešli rovnou před Fioniným domem.

„Koncem týdne mám tak jako tak dvě schůzky v Howthu," podotkl, „takže si můžete všechno ihned prohlédnout a později bychom probrali všechny ostatní náležitosti. Co říkáte? Vyhovuje vám čtvrtek?"

Katherine slíbila, že se mu s odpovědí ozve nejpozději do oběda. Jakmile dorazila do redakce, předložila šéfovi svou

žádost o dovolenou. Rozhodla se, že si vezme volno kromě čtvrtku i v pátek a udělá si tak prodloužený víkend v Howthu.

Pan Aumüller z jejího požadavku nebyl příliš nadšený, přesto její nečekanou žádost schválil. Katherine tušila, že jeho rozhodnutí nebylo žádným projevem dobré vůle, nýbrž reakce na upozornění z personálního oddělení, že jeho zaměstnankyni, která dosud nečerpala jediný den volna, náleží za tento rok pořád ještě pětadvacet dní dovolené.

V kanceláři si Katherine zarezervovala přes svůj chytrý telefon letenky a hotelový pokoj.

O tři dny později už seděla s hlavou plnou nejrůznějších myšlenek v letadle směřujícím do Dublinu.

Howth se nacházel pouhých třicet minut jízdy od centra města. Katherine se tato rybářská vesnice jevila jako malba okouzlující své pozorovatele tichou, decentní krásou – dokonce i přes přední sklo taxíku.

„Dělá to třiatřicet euro deset centů," řekl řidič, když zastavil u malé nádražní budovy nedaleko přístavu.

Katherine zaplatila a počkala, až jí řidič vytáhne z kufru vozu přeplněné zavazadlo. Pak se váhavě vydala směrem k přístavní hrázi.

Vždycky bývala vnímavá vůči čarokrásným místům; vůči hlasům dávno zapomenutých let, tiše se ozývajících z fasád domů, a příběhům, které vyprávěla okolní příroda svým obzvlášť pozorným posluchačům. Zde, v tomto kousku ráje, to všechno Katherine vnímala mnohem intenzivněji. Howth, ačkoliv byl od Dublinu vzdálen jen co by kamenem dohodil, jí připadal jako svět sám pro sebe, daleko od každodenního shonu.

Chvíli tam jen tak stála a sledovala skupinku rybářů obědvajících před hospůdkou lemovanou z obou stran květináči s pestrobarevnými květinami. Pak si vzpomněla na

nadcházející schůzku a za pokřiku racků a šumění vln narážejících do přístavního mola se vydala ke svému hotelu.

S povděkem do sebe nasála vzduch prostoupený slanou vůní, kterou vítr přinášel od moře. Naplnil ji pocit dosud neznámé svobody. Pohled na útesy tyčící se nad mořem jen několik metrů od ní, které na svých skalnatých ramenou nesly malebné domy, v ní probudil přesně ten stesk, kvůli němuž mívala v Mnichově onu neurčitou, melancholickou náladu.

Zde jako by jí však propůjčovala křídla.

Je to možné, pomyslela si Katherine, že jenom dvě a půl hodiny cesty letadlem od Mnichova může být život tak pohádkově krásný a pestrý?

Malované dveře a závěsné květináče, zelené kopce a třpyt slunečních paprsků odrážejících se od mořské hladiny – to všechno nabízelo zvídavému zraku mnohem víc barev, než kdy Katherine zažila ve svém rodném městě.

Teprve asi po čtvrt hodině, když dorazila do objednaného hotelu na malém kopci s výhledem na promenádu, se její euforie rozplynula a dostavilo se vyčerpání. Potlačila nutkání zívnout si a vstoupila do působivé recepce hotelu Seashell. Recepci obsluhovala starší dáma se sněhobílými vlasy a pozoruhodně modrýma očima, která se na Katherine přívětivě usmála.

„Vítejte v našem hotelu," řekla překvapivě chraplavým hlasem, „co pro vás mohu udělat?"

Katherine se ženě představila a podala jí své doklady.

Zatímco recepční jménem Mae zadávala do počítače její údaje, kontrolovala Katherine netrpělivě čas na nástěnných hodinách orámovaných tlustým lanem, které visely za recepčním pultem. Do schůzky s panem Walshem jí zbývala už jenom hodina – tedy poměrně málo času na to, aby si alespoň chvíli odpočinula.

V ten moment ji z únavy vytrhly znepokojivé myšlenky.

Za chvíli budu tam, kam můj otec pravděpodobně často chodíval… Bez mámy. A beze mě. Bývali tam s Fionou sami…?

Odsunula své obavy stranou, protože nemělo smysl zabývat se předem, bez jakýchkoliv důkazů, touto dávno ukončenou kapitolou.

Mae si odkašlala. „Takže, slečno Madiganová, naše restaurace je otevřena po celý den. Nápoje si můžete objednávat i mimo dobu podávání jídel. Snídaně je od 7 do 11 hodin, obědy od 12 do 16 hodin a večeře od 18 do 21 hodin." Recepční se otočila ke Katherine zády, otevřela zásuvku, vytáhla z ní klíč a položila ho na pult spolu s nějakým letáčkem. „Rezervovali jsme pro vás pokoj číslo 14. V této brožuře najdete přehled aktivit, které můžete v okolí podniknout. Pokud budete mít nějaké dotazy, neváhejte se na mě obrátit. Přeji vám příjemný pobyt."

Katherine jí zdvořile poděkovala, odnesla si zavazadla do útulného pokoje zařízeného v námořnickém stylu a rychle se osprchovala.

Už o chvíli později stála znova venku ve zlatavém poledním slunci, v ruce telefon s otevřenou navigací, která jí ukazovala cestu k Fioninu domu.

„Po padesáti metrech odbočte doprava," ozval se strojový hlas navigační aplikace. Katherine uposlechla a vstoupila do úzké, mírně stoupající uličky, kterou po obou stranách lemovaly masivní, vedle sebe natěsnané domky s malými okny a dveřmi. Mezi obytnými domky se tu a tam objevil malý obchůdek s výlohou; pekárna, butik, papírnictví a nakonec i knihovna se zajímavým názvem Knihovna duhových srdcí. Ke Katherinině lítosti byla však uvnitř tma a na dveřích visela sešlá hliníková cedule s červeným nápisem *Zavřeno*.

Navzdory svému obyčejnému vzhledu vyzařoval dům s místy stářím zvlněnou střechou, hnědými šindeli a nažloutlou fasádou troufalý půvab.

„Dorazili jste do cíle," oznámil ženský hlas navigace. Katherine se zamračila, zastavila se před výlohou knihovny a rozhlížela se kolem.

Cože, tady?!

Třeba zadala nesprávnou adresu.

Zmateně vylovila z kabelky dopis od správce pozůstalosti a porovnala adresu domu s tou, kterou zadala do telefonu, když vycházela z přístavu. Adresa souhlasila.

„Ááá, slečna Madiganová!" zvolal podsaditý muž s velkým břichem a přátelskou tváří, přešel silnici a zamířil ke Katherine. Měl na sobě oblek, nejméně o dvě čísla menší, než by potřeboval, a v ruce držel naditou aktovku, která naopak vypadala až směšně velká.

„Pan Walsh?" zeptala se Katherine v podstatě zbytečně.

Kdo jiný by v Howthu asi tak znal její jméno?

„Přesně tak, přesně tak. A víte co? Říkejte mi jednoduše Ainsley," navrhl správce pozůstalosti a energicky jí potřásl rukou. Ačkoliv zdvořilostní forma v angličtině neexistuje, Katherine si jeho pozdrav v duchu přesně tak vyložila.

„Já jsem Katherine. Také mě velmi těší, že vás poznávám. Myslím si ale, že tu došlo k omylu. Nemyslím si, že tohle," ukázala směrem ke Knihovně duhových srdcí, „je dům mojí tety. V dopise, který jsem obdržela od soudu, se o knihovně nic nepíše. A ani vy jste se o ní v telefonu nezmínil."

Ainsley svraštil čelo. „Ach ano, promiňte. Předpokládal jsem, že o tetině obchodě víte. Tato knihovna byla centrem našeho městečka. Knihovna duhových srdcí představovala nejen Fioninu obživu, ona tu učinila rovněž mnohé z obyvatel Howthu šťastnými."

„Vy jste Fionu znal?"

„Ano. Dokonce velmi dobře, sám jsem patřil k její klientele. Její smrt je pro nás velkou ztrátou. Jak se to říká? Rakovina je metlou lidstva. Je to hrozné, že Fiona už není mezi námi."

Pro Katherine to bylo až moc informací najednou.

Tak tady máš tu svou příčinu smrti. Byla to rakovina.

Navzdory teplému počasí vnímala, že jí na pažích naskakuje husí kůže. Doufám, že Fiona příliš netrpěla, pomyslela si.

„Kdy měla pohřeb?" zeptala se Katherine a cítila se nesvá. Styděla se, že se na něco takového ptá cizího člověka.

„Pohřbili ji do moře," upřesnil Ainsley a jeho hlas prozrazoval, jak nepříjemná je celá situace i pro něj. „Třináctého června."

Pohřbili ji do moře. Katherine pomalu přikývla.

To se k její tetě, která milovala moře s jeho nespoutanou divokostí, hodilo.

„Dobře," řekla tiše. Fionina smrt pro ni byla chvílemi něčím abstraktním, chvílemi nabyla jasných kontur a zrovna v tuto chvíli byla něco mezi tím. „Takže moje teta vedla tuto… ehm… knihovnu?" vrátila se Katherine k tématu.

Dokud žila Fiona v Mnichově, pracovala jako učitelka matematiky. Katherine se nedokázala rozpomenout, že by její teta pěstovala nad rámec svého povolání nějakou zvláštní zálibu v knihách. Alespoň ne v těch, v nichž nešlo o rovnice a souřadnice bodů. Na druhou stranu se na to své tety nikdy nezeptala. Obzvlášť ne za posledních třináct let.

„Nejen tak ledajakou knihovnu," pronesl Ainsley záhadně, „nýbrž právě tuto. Velmi zvláštní knihovnu."

„Tomu nerozumím," řekla Katherine nechápavě.

„Nebojte se, hned pochopíte, o čem mluvím. Pojďme dovnitř. Ukážu vám to."

Katherine se nehnula z místa. S pocity zvědavosti a bezmoci sledovala, jak správce pozůstalosti i s cinkajícím svazkem klíčů mizí v domě.

„Jen pojďte," zvolal povzbudivě.

Katherine mechanicky následovala Ainsleyho k domovním dveřím.

Tmavozelené dveře se zlatou klikou totiž představovaly hranici a ona vlastně nevěděla, jestli je připravena ji překročit.

Když cvakl zámek a správce pozůstalosti lehce pootevřel dveře, zrychlil se Katherine tep.

„Až po vás, slečno Madiganová."

Kapitola 5

Když Katherine překročila práh a vstoupila do úzké chodby, ozvalo se zaskřípání dřevěných prken. Katherine ucítila těžkou, avšak příjemnou vůni dřeva a vonných tyčinek.

Ainsley stojící za ní stiskl vypínač a rozsvítil světlo.

Takže to je ten dům, kde bych před třinácti lety byla stála s nacpaným batohem, neskutečně natěšená na vánoční svátky… Tedy kdyby tehdy šlo všechno podle plánu, pomyslela si Katherine ohromená intenzitou, s jakou si tuto skutečnost uvědomila.

Před očima se jí promítly útržky šťastných, společně strávených dnů v Howthu, jež nikdy nenastaly – nereálný a křehký sen, který se snaží skrýt za masku skutečnosti.

„Co byste si chtěla prohlédnout jako první?“ zeptal se správce pozůstalosti vlídně.

Katherine pokrčila rameny. Nedokázala se rozhodnout. Jak často asi tady byl její otec? Pomyslel někdy během schůzek s Fionou na svou ženu a dceru? Jak dlouho asi jejich vztah trval? Milovali se doopravdy, nebo spolu měli jen krátký románek?

Katherine cítila, že se jí v týlu začíná pomalu ozývat stará známá bolest a že ji migréna brzy zasáhne naplno, jestli se co nejdřív nevrátí do hotelu a nedá si tabletku.

„Pak tedy asi půjdeme rovnou do knihovny," navrhl Ainsley. S výrazem plným očekávání a se zastrčeným břichem prošel kolem Katherine.

„Ano," odpověděla stroze a správce následovala, „proč ne."

Teprve teď věnovala Katherine pozornost konstrukci a interiéru domu. Fiona se bezpochyby vyžívala v rustikálních dekorativních prvcích, neboť už tak úzká chodba, z níž mimo vchodových vedly další troje dveře, byla lemovaná policemi vyrobenými z naplaveného dřeva, komodami a neurčitými výtvory z mušlí, dřeva a provazů. Ainsley, který se během chůze otočil ke Katherine, hlasitě narazil palcem u nohy do jedné z truhel.

„Ksakru, další," zasyčel, „už zase jsem zapomněl, jak je to tady úzké."

Katherine zamumlala něco nesrozumitelného.

Ano, je tady poněkud těsno, pomyslela si, ale zároveň útulno. Dům na pobřeží se svým osobitým kouzlem. Takovým, o jakém by si Katherine ve svém bytě s vysokými stropy a velkými okny mohla nechat jenom zdát.

Správce pozůstalosti se zastavil u schodiště se širokými stupni z masivního kamene šedé barvy, které vedlo do horního patra domu.

„Tak jsme tady," řekl slavnostně. „Do knihovny se vchází tudy."

Uprostřed původně tmavých dveří, které byly nedbale přetřeny bílým lakem, kvůli čemuž působily starožitným dojmem, se skvělo duhové srdce.

Správce pozůstalosti sáhl po pozlaceném, bohatě zdobeném klíči, téměř s úctou si jej prohlédl a s tichým cvaknutím otevřel zámek.

„Jste připravená zažít trochu magie?" mrkl Ainsley na Katherine a pokynul jí, aby vešla dovnitř.

Katherine ho poslechla a opatrně vstoupila.

První, co na ni hned za dveřmi dýchlo, byla nádherná vůně nostalgie a potištěného papíru. Měla pocit, jako by se na okamžik vrátila zpátky v čase; zase byla tou malou devítiletou dívenkou, která se ráda ztrácela v knihách plných dobrodružných příběhů a s nadšením přičichávala ke stránkám, jako by tak dokázala vdechovat jednotlivá slova.

Prchavá vzpomínka odezněla a Katherine se znovu ocitla v přítomnosti. Opatrně, jako by právě vstoupila do krajiny z porcelánu, se procházela místností. Světlo dopadající dovnitř oknem zanechávalo na parketách z dubového dřeva umělecké vzory.

Katherine pomalu obcházela stoly postavené tak, aby směřovaly ke slunci, na nichž ležela současná beletrie určená k prodeji, a obdivovala všechny ty drobné detaily, pomocí nichž její teta knihy umně naaranžovala: některé z románů byly poskládány do tvaru srdce, u jiných stály dekorativní prvky, například nevelké skulptury z naplaveného dřeva, mušle a láhve naplněné pískem.

„Toto je prodejní prostor," vysvětloval Ainsley ode dveří. „Vedle něj stával donedávna stůl s knihami určenými k prodeji v rámci blešího trhu. Čas od času vybírala Fiona od nejrůznějších dárců knihy a za menší obnos je nabízela dalším zájemcům. A jednou za měsíc bylo všechno z blešího trhu zdarma. Ale nakonec stůl zrušila – nejspíš to bylo v době, kdy se její stav zhoršil a ona musela omezit svou práci. Dodatečné příjmy jí zřejmě přinášely i různé akce a kurzy, které zde Fiona pořádala, například kurz tvůrčího psaní, umělecké řemeslo, kutilství pro volné dny… Každý, kdo se chtěl zúčastnit, rád zaplatil. Lidé tady věděli, že každým centem přispívají na chod obchůdku. Ale ani tuto svou činnost už nakonec Fiona nezvládala. Ani s podporou druhých."

Katherine v sobě nechala Ainsleyova slova působit a dál se rozhlížela kolem. Ve výklenku mezi dvěma objemnými

květináči stál pult ve venkovském stylu, na nějž někdo namaloval stovky drobných písmenek. Na pultu samotném stála pokladna polepená pohlednicemi a novinovými články a počítač s připojeným skenerem.

Zatímco přední část místnosti byla zařízena jako moderní knihkupectví, mnohem větší zadní část se podobala staré knihovně. Ve vysokých regálech s žebříky sahajícími až ke stropu se nacházela díla autorů z různých období, seřazená podle abecedy. Uprostřed zřídila Fiona koutek sestávající ze čtyř na první pohled pohodlných křesel potažených tmavě zelenou látkou a stolku, na němž ležel štůsek dopisního papíru zdobeného malými duhami a rovněž několik kuličkových a plnicích per.

„Tyto knihy nejsou na prodej, že ne?" zeptala se Katherine zvědavě.

„Přesně tak, nejsou. Všechny knihy v těchto regálech jsou opatřeny etiketami a podpisy a půjčovat si je mohou pouze čtenáři s členskou kartou. Vždy na čtyři týdny, ovšem s možností prodloužení. Lidé, kteří nebyli zdejší, a přesto si chtěli něco vypůjčit, měli možnost nechat si vystavit takzvaný prázdninový čtenářský průkaz. Ten platil šest týdnů a bylo možné jej znovu aktivovat na šest týdnů při každé další návštěvě Howthu. Opravdu velmi praktické."

„To je zajímavý koncept," připustila Katherine. „A nejen to… je to tady vskutku krásné. Takový malý svět jen sám pro sebe."

„Ano, také to tak vnímám," potvrdil nadšeně Ainsley a zamilovaně se rozhlédl kolem. „Vždycky jsem sem rád chodil. Moje první návštěva tady byla náhoda. Tehdy jsem se zrovna vracel ze schůzky nedaleko odtud a měl namířeno rovnou na nádraží, ale vtom se spustil déšť. Tak jsem se bez rozmyslu rozběhl do nejbližšího obchodu – v tomto případě do knihovny vaší tety. Nakonec jsem se zde cítil tak příjemně, že jsem zůstal ještě dlouho poté, co déšť ustal."

„Myslím, že už vím, co jste měl předtím na mysli," přikývla Katherine, „Knihovna duhových srdcí je opravdu jiná než ostatní knihovny. Vzduch tady je naplněný něčím… velmi zvláštním."

Správce pozůstalosti se významně usmál. „A to jste ještě neobjevila tajemství Knihovny duhových srdcí," vstoupil do místnosti a pokývl směrem k regálům, jejichž dřevo pod tíhou knih jemně zapraskalo.

„Tajemství? Co tím myslíte?"

„Vezměte si některou z knih a podívejte se do ní."

Katherine svraštila čelo a přistoupila k jednomu z regálů.

Správce pozůstalosti nezněl, jako by žertoval. Přesto si připadala pošetile. Namátkou vytáhla knihu a koutkem oka sledovala Ainsleyho reakci. Správce pozůstalosti se tvářil nadšeně. Mnul si ruce a natahoval krk, aby viděl, jak bude Katherine reagovat.

Katherine přejela rukou po zaprášeném obalu knihy a přečetla si název: *K majáku* od Virginie Woolfové.

Pečlivě prolistovala stránky románu.

Nic.

„Hledejte tak dlouho, dokud něco nenajdete," řekl Ainsley, který zřejmě vycítil Katherininy pochybnosti. „Když to nenajdete v tomto exempláři, pak možná v tom dalším."

Katherine se právě chystala knihu zavřít a vrátit ji na místo, když mezi stránkami 204 a 205 objevila kousek dopisního papíru s duhou. Zmateně se podívala z Ainsleyho k zeleným křeslům a hned zpátky na věty napsané tmavým inkoustem.

Milá M.,
dnešek je dnem D.
Dnes ti to řeknu. Právě teď a tady.
Podívám se na tebe a řeknu ti, že jsi píseň, kterou si zpívám ve chvílích, kdy mě děsí ticho.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Malá knihovna srdcí.***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.